

Oktober – December 2017
(Verschijnt 4 maal per jaar)

Africa Inland Mission
Nederland
Nieuwsbrief

**IF THE
SHOE
FITS...**

In dit blad:

Welke schoen pas jij?	1
Leonie Dieleman	2
Jurgen en Katja Hofmann	4
Ard en Carin de Leeuw	8
Annemarie Boks	10
Adressen werkers	13
Verjaardagen werkers	13
Bestuur AIM International	14

Africa Inland Mission International is een ANBI erkende organisatie waardoor giften aftrekbaar zijn.

Bankrekening is NL91 RABO 0155 6577 12 tnv
AIM International te Wageningen.

Aangesloten bij Missie Nederland

Het is toegestaan om artikelen uit deze nieuwsbrief over te nemen mits met bronvermelding.

Vernieuwde website:

eu.aimint.org/nl

Welke schoen pas jij?

We naderen het einde van het jaar 2017. Sinterklaas is alweer in het land en de eerste schoenen worden bij de haard gezet. De kerstdagen volgen dan alweer snel. Een jaar is zo voorbij.

Een belangrijk event staat gepland voor het einde van het jaar in Venray. Daar vindt het 5de zendingscongres **Mission Net** plaats van 28 December tot en met 2 Januari. Uiteraard bent u van harte uitgenodigd om het congres te bezoeken. AIM zal ook aanwezig zijn en wil de bezoeker uitdagen om schoenen te passen. Onder het motto 'welke schoen pas jij' wordt je uitgenodigd om na te denken hoe jij een instrument in de handen van de Heer kunt zijn dichtbij of ver weg. Het thema van Mission Net mag er ook wezen. Samen met de bezoekers wil de organisatie van Mission Net stil staan bij het thema: **waar zet jij je grens?** Met wie durf je over het geloof te spreken en ben je bereid om dat op elk moment en op elke plaats te doen met wie je tegenkomt op je werk, in de bus, in de kerk of in je buurt. Uiteraard worden we opgeroepen om geen grenzen te trekken maar juist in gebed op pad te gaan zodat de Heer door ons heen mooie en boeiende ontmoetingen kan geven om het geloof te delen. Best spannend!

Het afgelopen jaar hebben we ook zo een poosje mee kunnen reizen met de zendelingen op het veld via hun nieuwsbrieven en andere berichten. Zij hebben letterlijk en figuurlijk de grens overschreden. Zich opengesteld voor het onbekende en voor nieuwe ontmoetingen. Ook in deze nieuwsbrief worden we weer deelgenoot gemaakt van hun ervaringen en de wijze waarop God mensen aanraakt en

veranderd. God Lof!

In de profetie in **Ezechiël 11 vers 19** is sprake van een ingrijpende verandering ***"Dan zal ik hen eensgezind maken en hun een nieuwe geest geven ik zal hun versteende hart uit hun lichaam halen en hun er een levend hart voor in de plaats geven"***....In de Engelse vertaling is het eigenlijk nog krachtiger weergegeven:....." I will give them an undivided heart and put a new spirit in them ... etc.

Met name het aspect "undivided heart" vind ik zo krachtig, uitdagend en mooi. Dit is toch waar we zo naar verlangen, een "undivided heart" gericht op en gevuld door de Heer. Zodat hij van harte en volledig door ons heen kan werken en we (wellicht met spanning in ons lijf) op weg gaan om de ander te ontmoeten. Over de grens heen. Het geeft vast nieuwe inzichten. Veel leesplezier en hartelijk dank voor u interesse in zending, zendelingen, AIM en trouwe ondersteuning in het afgelopen jaar. ***Wie de schoen past trekke hem aan.....***

Graag willen we ook het aspect financiële ondersteuning van de zendelingen en de algemene middelen bij u onder de aandacht brengen. Dankbaar zijn we voor de financiële ondersteuning die de zendelingen en AIM van u mocht ontvangen. We hopen dat u zo aan het einde van het jaar een bijzondere bijdrage wil geven aan de zendelingen in welke vorm dan ook, dan wel overweegt om een kleine ondersteuning te geven ten gunste van de algemene middelen van AIM-NL zodat wij blijvend de nieuwsbrief kunnen maken en rondsturen, zendelingen kunnen begeleiden en informatiemateriaal kunnen verstrekken. Alvast heel hartelijk dank.

Bert Martijn Dijkstra

Nieuws van heinde en ver...

Leonie Dieleman

Wie de schoen past...

Als kind al had ik iets met schoenen. In de grote, brede schoenen van mijn oma stapte ik rond met mijn eigen schoenen en al! Er is me verteld dat ik eens aan een vrouw met charmant schoeisel vroeg of ik haar schoenen mocht passen. Het geklik van zo'n fascinerend hakje deed me dagdromen hoe het zou zijn, wanneer op een dag zo'n mooie vrouwenschoen me heus zou passen.

Ik herinner me mijn eerste moccasins ergens eind lagere school, waar ik zo verguld mee was; ze hadden van die mooie kraaltjes. Op de middelbare school waren het rode laarsjes waar ik erg mee in m'n sas was. Tot op de dag van vandaag *heb ik iets met schoenen*. Hier in Mozambique ligt m'n kast vol met tweedehands exemplaren; de prijs is vaak slechts een euro.

Dan de 'missie-schoen'.. Deze heb ik bijna zes jaar in Brazilië en nu alweer twaalf jaar in Mozambique gedragen. Ik heb dus wel de nodige kilometers afgelegd op dat paar schoenen. Soms zitten ze heerlijk en loop je jezelf uit de naad; het is dan alsof je vleugels hebt. Soms knellen ze pijnlijk en zou je ze wel uit willen schoppen. De ene schoen zit gelijk lekker en een andere moet je eerst inlopen; dat geldt ook voor het missie-exemplaar. Sommige schoenen lijken onverwoestbaar en bij ander schoeisel moet weleens een zool worden vernieuwd of een hakje vervangen..

Het leren van de lokale taal -of in ieder geval het proberen hiervan- maakt het leer van de 'missie-schoen' een stuk soepeler. Onvoorstelbaar hoe relaties ten positieve veranderen wanneer je de taal van de mensen spreekt. Nelson Mandela zei ooit; *'When you speak someone's language, you speak to his head. But when you speak someone's mothertongue you speak to his heart.'*

Toch is het goed om iemand in de plaatselijke cultuur te zoeken die indien nodig *'je veters kan strikken'*. Als je ergens je eerste stappen zet, maak je ongetwijfeld fouten, blunders en in een schaamtecultuur zullen mensen je daar niet –gemakkelijk- op wijzen; wanneer je om feedback vráágt soms wel.

Humor is als schoensmeer!

Je manier van lopen – lees: gedrag – wordt opgemerkt. Zonder dat je ooit een woord gesproken hebt, hebben de mensen al een idee van je. Bedenk dat je nooit de hele wereld veranderen kunt, maar soms wel de hele wereld voor één persoon. Als de 'missie-schoen' je daar brengt, is dat onvergetelijk. Niet altijd zul je zien wat je voetstappen achterlaten, maar soms tilt God weleens een tipje van de sluier op als hemelse knipoog.

Voor bepaalde mensen op het veld draag je goed schoeisel wanneer je regelmatig je portemonnee trekt. Soms knelt dat; alsof je alleen dáár goed voor bent en alsof mensen alleen dáárom contact met je zoeken en soms is dat ook zo! Dan kun je een pijnlijke blaar oplopen.

Je geloofsleven kan veranderen, juist door het aantrekken van die 'missie-stapper'. Dan kan het weleens lijken of je spiritueel geen grond meer onder je voeten hebt. Voorzichtig denk ik weleens dat niet iedereen zich hiervan bewust is en een TFC, een uitzendende organisatie zou ook wat dat betreft regelmatig aan schoeiselinspectie moeten doen.

Je neemt je verleden mee in de missie. Dit kan naar voren komen als je soms een extra mijl moet gaan en teruggeworpen bent op jezelf. Als single word je ook niet altijd gecorrigeerd en kun je weleens naast je schoenen gaan lopen. Niet in de zin van verwaand worden; ik denk dat de stress en tegenslag op het veld dat wel

voorkomt. Maar meer in de zin, dat je mensen op hun tenen trapt. Vraag dus om feedback, om te voorkomen dat je als een olifant door de porseleinkast stampet.

Soms zou je ook je schoenen uit willen doen van ontzag en aanbidding als je grensoverschrijdend, wezenlijk contact hebt met iemand uit een andere cultuur.

Ooit kreeg ik van een vriendin een houten bordje waarop staat: '*Life is short, buy shoes*'. Het hangt hier in mijn huis in Mozambique. Het was een grap van haar, refererend aan mijn passie voor schoenen. Maar wat betreft die 'missie-schoen' zou ik zeggen: *try-out!*

En als hij knelt of wringt:

*Ik droomde eens en zie
ik liep aan 't strand bij lage tij.
Ik was daar niet alleen,
want ook de Heer liep aan mijn zij.*

*We liepen samen het leven door,
en lieten in het zand,
een spoor van stappen; twee aan twee,
de Heer liep aan mijn hand.*

*Ik stopte en keek achter mij,
en zag mijn levensloop,
in tijden van geluk en vreugde,
van diepe smart en hoop.*

*Maar als ik het spoor goed bekeek,
zag ik langs heel de baan,
daar waar het juist het moeilijkst was,
maar één paar stappen staan.*

*Ik zei toen "Heer waarom dan toch?
Juist toen ik U nodig had,
juist toen ik zelf geen uitkomst zag,
op het zwaarste deel van mijn pad.."*

*De Heer keek toen vol liefde mij aan,
en antwoordde op mijn vragen;
"Mijn lieve kind, toen het moeilijk was,
toen heb ik jou gedragen..."*

Jurgen en Katja Hofmann

Jurgen en Katja november 2017

Lieve familie, vrienden en bekenden,

Dit keer vanuit Den Helder, Nederland, nemen we tijd om het één en ander neer te pennen. 31 oktober zijn we aangekomen in Nederland voor ons vier maanden durend verlof. Natuurlijk dachten we gelijk even een nieuwsbrief te schrijven maar dat viel tegen... Moe van al het gereis en het wennen aan het Nederlandse klimaat maakte dat we halverwege de middag al uitzagen naar ons bed. Nu, twee weken later, zijn we een beetje geland. De kinderen zijn weer begonnen met onderwijs, de

eerste bezoeken zijn achter de rug en de buit van Sint-Maarten (11 november) is binnen. Tijd om te schrijven!

Afsluiten

Het was vreemd om bezig te zijn met ons vertrek. Voor onze vrienden in Maroamboka is vier maanden écht heel lang. In Nederland is men bijvoorbeeld gewend om afspraken te maken voor over enkele maanden maar op Madagaskar is een week al ver weg. Tegelijkertijd begrijpt men heel goed dat het weerzien van vrienden, familie en bekenden ook belangrijk is.

De laatste weken waren goed en zelfs heel productief. We zijn met velen op de foto gegaan en we hebben filmopnamen gemaakt van ons huis (dat houdt u nog te goed). Verder hebben Jurgen en Menja de laatste week hard gewerkt aan de 40 bijbelverhalen. De verhalen zijn stuk voor stuk doorgenomen en gecorrigeerd op fouten. Daarna heeft Menja ze allemaal ingesproken. Met deze schat komen we naar Nederland waar Jurgen ze zal digitaliseren en verder uitwerken.

Een laatste, niet onbelangrijke, taak was om rond te bazuinen dat Menja in ons huis zou slapen en dat dadan'i Gan voor de dieren zou zorgen. Rondbazuinen? Ja zeker. Men is erg oplettend en het zou vreemd gevonden worden als ze Menja in ons huis in en uit zouden zien lopen. Dat zou zomaar voor praatjes kunnen zorgen. Verder is het ook gewoon veiliger wat inbraak betreft. Niet dat er veel te halen zou zijn maar toch.

Vertrek

Nadat we de huissleutels aan Menja hadden gegeven en dadan'i Gan nog het één ander hebben laten zien wat betreft de dieren zijn we op 12 oktober vertrokken naar de hoofdstad van Madagaskar, Tana. Voor ons vertrek naar Nederland waren er eerst nog wat zaken die we moesten regelen. Zo hadden we in week 42 een conferentie van Africa Inland Mission Madagascar (AIM-Mad). De conferentie vond plaats in het noorden. Dus na een twee dagen durende rit naar de hoofdstad werd de reis vervolgt met een busrit van 24 uur. De conferentie was goed. Vooral het weerzien van bevriende zendelingen deed ons goed. De meeste hadden we alweer een jaar niet gezien. Na vijf dagen reisden we weer terug naar Tana.

In Tana hadden we nog één belangrijke afspraak. We moesten naar het visum kantoor in het centrum. De aanvragen voor onze visa (voor 2018) waren al maanden geleden begonnen. We waren echter wat voorzichtig met dit bezoek. Afgelopen augustus was er een geval ontdekt van pest. De pest komt bijna elk jaar nog voor op Madagaskar maar meestal beperkt zich dat tot afgelegen gebieden.

Dit keer was het anders! Het begon bij een jonge man met de besmettelijke variant van longpest. Hoestend zat hij in een bus op weg naar de hoofdstad. Men dacht aanvankelijk aan malaria maar onderweg stierf hij. Ondertussen

waren de andere passagiers al besmet. Zo kwam de pest naar de grote stad. Tja, wat doe je dan? Normaal reizen we met het openbaar vervoer in Tana. Dit keer zijn we met onze eigen auto gegaan. Bij het visumkantoor hebben we gemeld dat we er waren en dat we in de auto zouden wachten tot we aan de beurt zouden zijn. Eenmaal weer in ons appartement zijn we eigenlijk alleen de straat opgegaan om eten te kopen.

Aankomst

Op 30 oktober zijn we afgereisd naar Nederland om 32 uur later op Schiphol de vertrouwde gezichten van David en Kimo Pavlotzky te zien. Wat vreemd om dan over de Nederlandse snelwegen naar huis te glijden (zoals David dat noemt). De wegen zijn zo anders dan we gewend zijn geraakt op Madagaskar.

Moe maar opgewonden kwamen we aan bij het huis dat vier maanden lang ons 'thuis' zal zijn. Midden in het centrum van Den Helder, alles binnen fiets en loop afstand. De koelkast was al gevuld en op het aanrecht stonden allerlei lekkere dingen die we op Madagaskar niet of nauwelijks konden krijgen. We zijn regelrecht in ons bed gepluft... Morgen weer een dag.

In de eerste week zijn we bezig geweest met koffers uitpakken en spullen halen die we nodig hadden. Sliepen de kinderen in Maroamboka op een rieten mat, hier hebben ze allemaal een eigen bed! Wat een luxe.

En nu?

Uitrusten! Eenmaal terug valt het ons op hoe moe we allemaal zijn. De afgelopen twee jaar, en met name het wonen in Maroamboka, waren zwaar... heel zwaar. Zo vaak ziek zijn we nog nooit geweest. Kleine splintertjes werden zomaar hardnekkige ontstekingen en een verkoudheid ontwikkelde zich al snel in longontsteking of bronchitis. Het warme en vochtige klimaat eiste duidelijk zijn tol. Gelukkig waren we voorbereid en hadden we allerlei medicijnen in huis waaronder een heel assortiment van antibiotica. Het is bijna allemaal op. Naast de gezondheids problemen moesten we ook wennen aan een heel andere manier van leven. Schoon water en elektriciteit zijn daar niet zo vanzelfsprekend als in Nederland. De cultuur is zó anders dat alles wat je gewend was in ene vreemd is. Natuurlijk waren we hier wel op voorbereid want zoiets weet je als je naar een nieuw gebied gaat, maar toch...

Verder

Toch kijken we terug op een heel mooie periode. Ja, een heel mooie periode! Het is pionierswerk maar het feit dat we volledig in de gemeenschap van Maroamboka en regio zijn opgenomen laat zien dat men ons daar graag ziet. De vele contacten en het respect dat over en weer aanwezig is maakt dat we ons in Maroamboka thuis voelen.

De planning is dan ook dat we in maart 2018 weer terug zullen keren in ons

dorp. Er is nog zo veel te doen!

Gelukkig gaat de Here God ons voor. Natuurlijk hebben wij allemaal mooie plannen. Ook zijn we bewapent met 40 fantastische bijbel verhalen in het Tanala dialect. Maar! Hoe zal het ooit de harten van mensen raken als de Heer hen niet Voorbereid (Psalm 127:1).

Tot die tijd gaan we genieten van de Nederlandse feestdagen. Ook het bezoeken van vrienden en familie staat hoog op ons verlanglijstje. Daarnaast zullen we hier en daar spreken over onze zendingsactiviteiten. Zo hopen we bijvoorbeeld in het nieuwe jaar een informatie bijeenkomst te organiseren. Er is zo veel te vertellen en te zien!

Tja, sommige van u willen natuurlijk helemaal niet zo lang wachten. Dat hoeft ook niet want u bent ook gewoon van harte welkom voor een bakkie koffie of thee... Al vinden wij het ook helemaal niet erg om zelf uitgenodigd te worden. Houdt er alleen wel rekening mee dat we niet altijd beschikken over een auto. Ons (tijdelijke) adres en telefoonnummer vind u in de informatie kolom van deze nieuwsbrief. Geheel

anders dan dat we op Madagaskar gewend zijn willen we u wel vragen om van te voren te bellen. De kinderen krijgen inmiddels weer gewoon les en we zijn regelmatig bezet of zelf op bezoek.

Ondersteuning

Als laatste nog een woord van dank wat betreft onze ondersteuning. We zijn in meerdere opzichten bijzonder gezegend. Zo wonen we nu in een huis dat dankzij sponsors te betalen is. We werden de eerste week in Nederland in allerlei opzichten verwend wat betreft eten en velen denken met ons mee als het gaat om andere praktische zaken. Ook zijn we diep onder de indruk van de vele mensen die biddend voor ons op de bres staan! Wauw! Ondersteuning komt in diverse vormen waaronder financiële ondersteuning. Velen van u kunnen we rekenen tot trouwe gevers en daar zijn we super blij mee.

Toch willen we deze laatste vorm nog een keer onder uw aandacht brengen. In de laatste nieuwsbrieven gaven we aan dat we maandelijks ongeveer steeds zo'n 300 à 800 Euro te kort kwamen. Met enkele uitschieters is dat nog steeds zo. Tot nu toe lukt het ons redelijk om rond te komen maar dan moeten er geen gekke dingen gebeuren. Een voorbeeld is onze auto. In de afgelopen maanden hebben we ontdekt dat de auto eigenlijk een paar extra (technische) onderdelen nodig heeft om veilig ons gebied in en uit te komen. Dat hebben we op de lange baan gezet omdat ons budget deze uitgave op het moment niet toe staat.

Maar ook nu, in Nederland, wordt het even puzzelen. Boodschappen hier is toch een stuk duurder dan op Madagaskar.

We trekken dus nogmaals de stoute schoenen aan en willen u vragen om met ons mee te denken wat betreft financiële sponsoring. Misschien kent u wel iemand die mogelijk wil bijdragen? Het spreekt voor zich dat wij altijd bereid zijn om langs te komen en te vertellen over ons werk.

Even kort

Sommigen van u zijn (met ons) heel nieuwsgierig naar onze autopapieren... In de vorige nieuwsbrief schreven we dat Jurgen's Malagasy rijbewijs klaar zou liggen. We hebben hem nog niet in handen maar onze vriend Parany is meerdere keren naar het kantoor gegaan om het op te halen. Hij kreeg de boodschap dat het rijbewijs klaar was maar nog niet op het kantoor was aangekomen. De groene kaart is ook nog niet in zicht en dus reden we tot de laatste dag rond met een tijdelijk rijbewijs welke officieel elke maand vernieuwd moet worden. Tja, het zou zo mooi zijn als deze twee zaken geregeld zijn als we straks in maart weer terug komen... Het zou mooi zijn. We maken ons er niet echt druk (meer) om. Het leven op Madagaskar is iets anders dan hier en dat heeft ook zo zijn charme.

Dit was het weer voor nu. We wensen u een heel fijne afsluiting van dit jaar toe en we zien er naar uit om u allemaal te ontmoeten.

Hartelijke groeten,

Jurgen, Katja, Vanya, Issa, Abbey, Dani
& Siemen Hofmann

Ard en Carin de Leeuw

*Ard en Carin, met de kinderen, werken
in Zuid-Soedan onder de Laarim..*

Vijf paar schoenen liggen bij de deur.
Allemaal een verschillende maat en
kleur. Niet netjes bij elkaar maar op een
hoopje te wachten tot de eigenaar de
schoenen komt aantrekken.

Een schoen... een simpel schoeisel en
voor ons zo normaal maar van zo'n
grote betekenis.

Ik ben de schoen van Amy. Vanmorgen
heeft Amy mij, met een beetje strijd,
aangetrokken. Amy loopt het liefst op
blote voeten maar vandaag gaan we
naar het huis van het stamhoofd en
heeft ze mij nodig om haar voeten te
beschermen tegen alle doorns en
dierenpoep. Hoe klein ik ook ben, Amy
en ik hebben onze eigen ministry.
Bij het stamhoofd aangekomen breng
ik Amy naar verschillende mensen
zodat Amy hun een handje kan geven
wat grote glimlachen op het gezicht
brengt van de mensen.

Terwijl papa en mama verhalen over
God vertellen, dwarrelen Amy en ik wat
rond. Vaak eindigen we bij een huisje
op de compound waar mama nog niet is
gewees. We maken daar vriendjes en
we verdwijnen in en om hun huisje.
Mama komt ons dan achterna en raakt
in gesprek met de eigenaar van het huis
en bouwt daar een relatie mee op
terwijl wij lekker rondrennen met de
kinderen.

Ik ben de schoen van Manoah. Wij zijn
wat verlegen en blijven liever wat
dichter bij papa en mama. Elke week
moeten we 5 mensen??? een handje
geven en zo leren we om uit onze
comfortzone te komen. Doordat we wat
verlegen zijn blijven we dicht bij mama
als papa de kerk begint. De mensen
zitten aan Manoah en ontdekken wie ze
is. Ondertussen let Manoah op wat
papa aan het doen is. Terwijl Manoah
niet veel doet op de zaterdag ochtend

leert ze veel door papa te observeren en goed te luisteren. Ze neemt alles in zich op zodat ze weet hoe ze het in de toekomst zelf kan doen.

Ik ben de schoen van Boaz. Wij houden van avonturen. Boompjes klimmen, rennen met de anderen kinderen, voetballen en ik heb als schoen aardig wat te verduren. Maar ik ben sterk en ik kan wel wat hebben. Boaz kijkt om zich heen en ziet de kinderen van alles doen en besluit dat ook te willen. Op deze manier leren we veel en maken we veel vriendjes. En dit is leuk, want wij komen op plekken waar anderen niet komen. Boaz ziet ook veel en ziet dat de Laarim niet altijd een fijn leven leiden. Dat ze soms best verdrietig zijn en dat ze het moeilijk hebben. Dit maakt dat Boaz en ik gemotiveerd zijn om de mensen over Jezus te vertellen. Op onze manier stappen we uit en vertellen we de mensen over Jezus. Niet zoveel als papa en mama maar al wel een beetje. Papa en mama zijn heel trots op ons.

Ik ben de schoen van Carin. Ik ben niet de eerste schoen die Carin aan heeft maar wel de schoen die haar nu past. De vorige schoenen zijn goed geweest voor Carin en hebben haar gevuld met een bom aan ervaring en een grote liefde en vertrouwen in God. Ik ben nu een schoen die Carin nodig heeft. Ik bescherm haar tegen de doorns. Ik bescherm haar tegen gevaren in de weg en breng haar op plekken waar anderen nog niet geweest zijn.

Ik ben de schoen van Ard. Ik ga voorop. Ik zorg ervoor dat alle schoenen mij

volgen en als er eentje moe is dan tilt Ard hem op. Ard komt op plekken waar alleen mannen kunnen komen. Het is mooi om de gesprekken te horen die Ard voert met de belangrijke mannen uit Kali. De mannen luisteren naar Ard en willen graag van hem leren. Ard is anders dan alle andere mannen hier in Kali en daarmee is hij een voorbeeld hoe je als man kan zijn voor je gezin. Hij kent de Laarim taal het beste van iedereen in het gezin en als hij moe is weet hij altijd wel kracht te vinden om door te gaan.

Wat is het doel van schoenen? Op een praktische manier beschermt het je voeten en dit is helemaal belangrijk in de Laarim waar de weg bezaaid is met doorns, schorpioenen en koelenpoep. Het geeft ons zelfvertrouwen om te gaan waar we moeten gaan. Maar schoenen staan symbool voor veel meer. Zoals het in Efeze 6:15 staat: *“Wees bereid om het goede nieuws van de vrede met God aan de mensen te brengen. Dat zijn je schoenen.”* We zien dit echt tot leven komen. Hoe klein of groot je bent, er ligt een ministry op je te wachten. Hoe ervaren of onervaren je bent, er ligt werk voor jou klaar en elke schoen is weer anders. Elke ministry is anders. Maar voor elke voet is er een schoen. Soms is het dezelfde schoen en maat als je burens maar vaak is het een andere maat en schoen. En zo is het ook met ministry. We hebben allemaal de opdracht gekregen om de wereld in te gaan en het evangelie te vertellen. Maar we hebben niet allemaal de opdracht gekregen om dat op precies dezelfde manier te doen

en op dezelfde plaats.
God roept niet iedereen naar Zuid Soedan om daar te werken. Maar dat deed Hij wel met ons. Dat zijn de schoenen die wij mochten aan doen en op mochten lopen.

En de vraag is... Welke schoen staat er bij de deur voor jou klaar. Welke ministry heb jij op je genomen of mag je op je nemen. En de schoenen die bij de deur staan zijn, dat de schoenen die je weer mag aantrekken of heeft God andere schoenen voor je klaar staan. Ben jij bereid om te ontdekken welke schoenen voor jou zijn en deze te bewandelen?

Groetjes, Ard en Carin
Boaz, Manoah en Amy

The Laarim zijn Nijl-afstammelingen, woonachtig in de Boya Hills. Het is een ruig en heuvelachtig gebied met rijke grasvlaktes met hoog gras en struikgewas.

Annemarie Boks

Als de schoen past....

AIM heeft dit thema gekozen voor de Mission's Conference aan het einde van dit jaar. En dan ga je als zendeling aan het denken. Wat voor schoenen zijn er? Wat voor schoenen draag ik? En de belangrijkste vraag is, zijn het wel de schoenen die God me vraagt aan te doen?

Er zijn veel soorten schoenen. Een greep hieruit: de boots, ballarina, wandelschoenen of hardloopschoenen, birkensock teensandaal of teenslipper, de pantoffel, teenslipper, sandaal met hoge hak, de crocs, sandaal, veterschoen, sneakers...

En ze komen ook nog voor in diverse kleuren en maten.

Welke draag jij?

Maar dit is allemaal leuk en aardig, de vraag is: « Wat wil God? »

In Jesaja 31:21 staat → « ...en wanneer gij rechts, of wanneer gij links zoudt willen gaan, zullen uw oren achter u het woord horen:

'Dit is de weg, wandelt daarop'. »

Het is een van de teksten die mij aansprak in mijn zoektocht naar Gods weg voor mij leven. Ik haalde er twee dingen uit:

1. God zal het duidelijk maken welke weg te gaan;
2. Ik moet op weg gaan als ik wil dat God het duidelijk maakt. Niet stil

zitten, bidden, wachten op een woord van God, maar stappen ondernemen om toe te werken naar het verlangen dat in m'n hart was gaan groeien.

Ik ging naar de Bijbelschool, hoorde daar over zendingswerk (over de hele wereld, maar ook in Afrika). Hoorde over het werk van AIM in Afrika, in wat toendertijd Zaire heette (nu de Democratische Republiek Congo). God maakte het voor mij mogelijk in 1985 om hier het zendingswerk te bekijken.

Het derde jaar Bijbelschool was voor mij ook een zoektocht naar wat God voor mij wilde. De tekst in Jesaja werd m'n houvast en uiteindelijk maakte God me duidelijk dat ik naar Zaire moest gaan.

In 1989 vertrok ik voor de eerste keer als full-time zendeling met AIM naar Zaire. Toen het vliegtuig in Oicha was geland en ik uit het vliegtuig gestapt was, was de eerste vraag die me gesteld werd of ik les kwam geven op de school voor verpleegkundigen.

Zonder ervaring hebbend in lesgeven, heb ik toch gezegd dat ik het wel wilde proberen. De ruim negen jaar lesgeven bereidde me voor op wat ik nu doe.

Sinds 2002 werk ik in het AIDS Preventie Programma van de CECA, de kerk in Congo waar AIM mee samenwerkt (CECA is ontstaan vanuit het zendingswerk van AIM). Sinds de focus van AIM veranderd is naar onbereikte bevolkingsgroepen en het toerusten van leiders in de kerk, is mijn focus ook veranderd en heb ik het

afgelopen jaar een syllabus voorbereid voor workshops aan kerkleiders over HIV en AIDS. Het doel is om kerkleiders voor te bereiden om kanalen van hoop te zijn voor mensen met HIV. We (CECA en ik) zouden graag in 2018 met deze workshops willen beginnen en alle kerkdistricten en belangrijke steden bereiken met deze training. En daar is geld voor nodig. We zijn dan ook bezig met het schrijven van een plan met budget om fondsen te werven.

Een andere taak van mij is het samenwerken met de medische werkers om het behandelingsprogramma van mensen met HIV met AIDS remmers in goede banen te leiden. In Adi behandelen we op dit moment rond de 300 mensen en de AIDS remmers krijgen we van de regering, echter alles wat eromheen staat – begeleiding, huisbezoeken, medicijnen om infecties te behandelen of te voorkomen, het aanschaffen van testen om te zien of mensen geïnfecteerd zijn met HIV (bijvoorbeeld tijdens de zwangerschapscontrole waar ik bij betrokken ben) – dat moet het ziekenhuis zelf betalen, en enkele activiteiten staan dus op een laag pitje.

Ook hebben we met het AIDS programma een project om kinderen, die hun ouders verloren hebben aan ziektes doordat zij HIV positief waren, te ondersteunen met het betalen van schoolgeld (Bethsaida). Dit schooljaar ondersteunen we 25 kinderen.

Draag ik de schoenen die ik in gedachten had te dragen op het zendingsveld? Nee, ik had het me anders voorgesteld. Als verpleegkundige, en met een master's in 'community health', doe ik niet echt waarvoor ik ben opgeleid, als ik werk in de (financiële) administratie, lesvoorbereiding, syllabus schrijven... Draag ik de schoenen die God voor me heeft voorbereid? Ja, absoluut. Het Evangelie heeft een grote plaats in wat ik doe, en door Gods Woord kan ik een kanaal zijn van de levende hoop die ik in Christus heb,

En die hoop doorgeven aan mensen die door hun diagnose HIV-positief alle hoop verliezen. En kan ik straks kerkleiders laten zien dat ook zij kanalen van de levende hoop kunnen

zijn als ambassadeurs van Christus. Geef ik, samen met anderen weeskinderen hoop op een toekomst. Stimuleer ik de jeugd om geen seksuele relaties te hebben voor het huwelijk en om zichzelf te geven aan God en reinheid.

Het is niet altijd makkelijk. Het werk valt soms tegen, het is moeilijk iemand te vertellen dat de HIV test positief is. Leefomstandigheden werken niet mee. Ik heb maanden geen stromend water gehad en als het bewolkt is, wordt mijn accu niet goed opgeladen omdat mijn zonnepanelen geen zon zien, wat het werk niet bevordert.

Maar als het tegenzit, vind ik altijd bemoediging in Gods Woord. En dan lees ik verderop in Jesaja 43:19a → **« Zie, ik ga iets nieuws verrichten, nu ontkiemt het – heb je het nog niet gemerkt? »** en weet ik dat de vijand ook niet stilzit. Hij wil me ontmoedigen, maar het tegegestelde vindt plaats.

Ik weet God aan mijn zij en ken zijn belofte uit Mattheus 28:18, 20 → **« En Jezus zeide: 'Mij is gegeven alle macht in hemel en op de aarde...En zie ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld'. »**

Gods zegen,
Annemarie

Verjaardagen werkers

02-02 Léonie
21-02 Dani Hofmann (2011)
25-03 Annemarie
30-03 Boaz de Leeuw (2011)
31-05 Erna
07-06 Louis
29-07 Siemen Hofmann (2015)
23-08 Abbey Hofmann (2008)
28-08 Jurgen

01-09 Vanya Hofmann (2004)
17-10 Issa Hofmann (2006)
01-11 Amy de Leeuw(2015)
03-11 Ard
04-11 Janny
23-11 Manoah de Leeuw (2012)
29-11 Carin
09-12 Katja

Adressen werkers

Annemarie Boks
Adi, DR Congo
c/o PO box 640
Arua
Uganda
annemarie.boks@aimint.org

Léonie Dieleman
Missão para o Interior da Africa
C.P. 1951
Rua Andrade de Molo
Casa Nº 167
Beira, Sofala
Mozambique
leonie.dieleman@aimint.org

Louis en Erna Tolkamp
Cupidohof 2
1363 VW Almere
louiserna.tolkamp@gmail.com

Jurgen en Katja Hofmann
Wezenstraat 70
1781 GM Den Helder
jurgen@jurgenenkatja.nl

Janny van der Klis
Apartment 79
Stranmills Wharf, Belfast BT9 5GN
Noord-Ierland
janny.vanderklis@btinternet.com

Hierbij het verzoek om uw post
voor Léonie, uitsluitend papier en
geen pakjes, in een grote envelop
te sturen naar:
Léonie Dieleman, p/a
Wilgenhoekweg 39^a
4333 RG Middelburg.
Graag een extra postzegel van €
0,70 bijsluiten.
Ard en Carin de Leeuw
P.O.Box 4008
Kampala
Oeganda
ard.deleeuw@aimint.org

AFRICA
INLAND MISSION

eu.aimint.org/nl

Contactadressen AIM Nederland:

Secretariaat: Bert Martijn Dijkstra
W.F. Smitlaan 36
3705 TZ Zeist
e-mail: director.nl@aimint.org
tel: 06-22696307

Penningmeester: Dirk Visser
Uiverweide 36
6708 LC Wageningen
e-mail: finance.nl@aimint.org
tel: 0317-712467 (tijdens kantoortijd)

Gebedsgroep: Margreet de Borst
Dukaatslag 6
3991TC Houten
e-mail: gebed.nl@aimint.org
tel: 030-6360726

Mobilizer: Gerla van Zandwijk
H. Verschuringstraat 11
4206 ZS Gorinchem
e-mail: gerla.vanzandwijk@aimint.org
tel: 0183-512201

AFRICA
INLAND MISSION

eu.aimint.org/nl